

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **X. T. N.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2025, č. j. OAM-1581/VL-VL12-HA15-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2025, č. j. 54 Az 1/2025-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem nadepsaným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že krajský soud se nevypořádal se všemi jeho námitkami a pouze převzal posouzení žalovaného, rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Zejména krajský soud pominul námitku týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným. Nedostatečné je též posouzení otázky, zda stěžovateli měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel uznává, že udělení této formy mezinárodní ochrany je věcí správního uvážení, žalovaný však je povinen výkon tohoto uvážení řádně odůvodnit, což se nestalo. Stěžovateli v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy, což odůvodňuje udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žádost stěžovatele posoudil v souladu se zákonem. I rozsudek krajského soudu je dostatečně odůvodněný a věcně správný.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se v napadeném rozsudku řádně zabýval všemi žalobními body, jedná se o rozhodnutí srozumitelné, opřené o dostatečné odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nekonkretizuje, v jakém ohledu by měly být úvahy soudu nedostatečné. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[10] Namítanou nepřezkoumatelností není zatíženo ani rozhodnutí žalovaného. Rovněž z jeho odůvodnění je v souladu s požadavky judikatury patrné, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při hodnocení zjištěného skutkového stavu a k

pokračování

jakým závěrům dospěl, přičemž tyto úvahy žalovaný v odůvodnění rozhodnutí náležitě a srozumitelně vyjádřil (např. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65).

[11] Stěžovatel opřel žádost o mezinárodní ochranu pouze o ekonomické důvody, což přesvědčivě odůvodnil již krajský soud v bodě 16 a násl. napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že ekonomické důvody samy o sobě nelze považovat za hrozbu pronásledování či vážné újmy podle § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Nejedná se o azylově relevantní důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, nebo ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Skutkově obdobnými případy se Nejvyšší správní soud zabýval i v nedávné době s tím výsledkem, že kasační stížnosti stěžovatelů z Vietnamu, kteří potřebovali v České republice vydělat peníze na úhradu dluhů, přičemž někteří z nich uváděli též obavy z věřitelů a lichvářů, odmítl pro nepřijatelnost (např. usnesení NSS ze dne 24. 7. 2024, č. j. 1 Azs 136/2024-26, ze dne 20. 9. 2024, č. j. 5 Azs 152/2024-31, ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 Azs 230/2024-28, nebo ze dne 17. 12. 2025, č. j. 6 Azs 149/2025-30). Krajský soud z citované judikatury správně vycházel. Stěžovatel blíže nekonkretizoval své obavy z věřitelů, pouze uvedl, že prodají dům, který ve Vietnamu zastavil.

[12] Stěžovatel též dovozoval, že mu měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. K otázce udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a k výkladu v něm obsaženého neurčitého právního pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ Nejvyšší správní soud poukazuje například na závěry, které vyslovil v usnesení ze dne 31. 3. 2010, č. j. 6 Azs 55/2009-71. Podle něj lze humanitární azyl udělit „*např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory.*“ (srov. též rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72). O žádnou takovou ani obdobnou situaci se však ve stěžovatelově případě zjevně nejedná. Z výše citované judikatury vyplývá, že důvod pro udělení humanitárního azylu nepředstavuje ani to, že by rád zůstal a vydělával v České republice (popř. ani za účelem uhrazení dluhu ve Vietnamu). Pokud stěžovatel uvedl, že musí v Česku vydělávat na léky pro manželku a děti, nekonkretizoval ani nedoložil, jakými chorobami mají trpět a proč nemohou získat potřebnou léčbu ve Vietnamu. Je tedy zřejmé, že stěžovatel nenaplnuje neurčitý právní pojem „*případ hodný zvláštního zřetele*“, proto žalovaný ani nemohl přikročit k realizaci správního uvážení ohledně udělení této formy mezinárodní ochrany.

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a dle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatel ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak nevznikly náklady přesahující náklady běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu